

கட்டடங்களும் கடகைகளும் மக்களும் நிறைந்திருந்திருக்கும் சிராங்கின சாலபை பகுதியில் ஒரு பெருமரமும் அதன் பசுமையும் மட்டுமேயான வெளிக் காட்சியுடன் அறைய அமைவது மிக அபூர்வமானது.

வாசலைய அடூத்திருந்த சிறு நடபாதையைத் தாண்டி அறையின் சுவரோரம் இருந்த மசேயை ஓட்டி இருந்த நாற்காலியில் சன்னலைய நோக்கி மலர் அமர்ந்திருந்தார். நான் மசேயையில் சாயந்து நின்றிருந்தேன்.

கட்டிலில் உட்கார்ந்து பசேக்கொண்டிருந்த பரோசிரியர் தலையைத் திருப்பிச் சன்னலைய பாரக்கவில்லைய என்றபோதும் அவர்களில் அரசமரம் வந்து போயிருக்க வேண்டும். இருவாரங்களாக அந்த அறையில் தங்கியிருக்கும் பரோசிரியர் படுக்கையில் படுத்திருக்கும் போது தங்கி எழும் போது குளித்துவிட்டு வரும் போது அறைய மசேயையில் அமர்ந்து வேலைய பாரக்கும் போது என எந்நேரமும் அரசமரத்தைய பார்த்துக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். அல்லது அரசமரம் அவர் பார்வையில் புதியமலையேகேட்ட இருந்திருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் சன்னல் முழுகுக நிறைந்திருக்கும் அந்த மரத்தைய அவர் அறவே பாரக்காமல் விட்டிருக்கச் சாத்தியமில்லைய. ஒரு கண நேரத்துக்குள் சலல்லமுடியாத வெறும் அவர் முகத்தில் பதிந்து சட்டனைய மறந்தது.

அரசமரம் பற்றி முதலில் பரோசிரியர் எதுவும் சலல்லவில்லைய.

“நிலமைய மசேமகிக்கொண்டூதான் போகிறது. கட்டேப்பாரில்லைய. இப்ப முல்லிக்களுக்கு எதிரான போக்கும் கட்டிக்கொண்டூதான் போகூது... யார் கட்டேகிறது” என்றவர், தனக்கயேரிய மனையையும் கண்டலும் நிறைந்த சிரிப்புடன் தடடர்ந்தார்.

“பரோர் முடிஞ்சு பிறகு ராணுவத்தினரைய முக்கியமான வேலையகள் ஓண்டூ எங்கயலல்லாம் அரசமரம் காணக்கிடக்கூது அங்கயலல்லாம் ஒரு சூத்துச் சுவரைய கட்டி புத்தரைய கொண்டுவந்து வையகிறதுதான். வரலாறு வாழ்க்கைய நம்பிக்கைய எல்லாததையும் சல்லரிச்சூக்கொண்டூ நிறைய அரசமரங்கள் வளரூது... புத்தரினர புனச்சிரிப்பு பயமாததான் கிடக்கூது...” என்றார்.

பக்கத்தில் நின்று பார்ப்பதவிட துரத்திலிருந்து சன்னலுடே பார்க்கும்போது பரந்த ஆக்கிரமிப்புடன் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது அரசமரம்.

அரசமரத்துக்குரிய சிறப்பு இதுதான். மரத்திலும் அதன் தடிமனான கிளகைகளிங்கும் இலகைகள் நிறைந்திருக்கும். காற்று வீசும்போது சிறிய கெட்டியான காம்பில் நிற்கும் இலகைகள் மட்டுமே அசையும். பார்ப்பதற்கு சன்னமான கலகலவென்ற ஓசையுடன் கம்பீரமான பரேரசி, முகத்தில் சிறு அசுவைம் எழுப்பாமல் தலைமுடியை மட்டுமே சிலுப்புவது போலிருக்கும்.

1980 களுக்கு முன்னர் நீர்கொழும்பில் பிறந்து வளர்ந்த எல்லாருக்கும் பிள்ளையார் கோவில் எதிரேயிருந்த அரசமரத்தைத் திரிந்திருக்கும். அரசமரம், அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் வ.எம்.எச்.ஏ. கட்டடம் இரண்டாமே ஊர்மக்கள் எல்லாருக்கும் சொந்தமானது. இன, மத, மொழி, வயது, பதேம் எதுவும் அந்த மரத்துக்கு இல்லை. அதுவும் பக்கத்திலிருக்கும் விஜயரத்தினம் இந்து மகா வித்தியாலத்தில் படித்த மாணவர்களுக்கு அன்றைய நாளில் அந்த மரம் ஒரு பெரும் துணை.

நீர்கொழும்பு கரையோர நகரமென்பதால் அங்கே மீன் பிடிப்பவர்கள் அதிகம். அந்த மக்கள் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர்கள். அதேபோல் வசதி படாத வரத்தகர்களும் காலனித்துவ கால வீடுகளில் வசிக்கும் மட்டுக்குடி சவை - படுத்த மக்களும் பல நிலகைளில் இருந்த முஸ்லிம்களும் அப்போது அங்கு வாழ்ந்தனர். மலேம இந்துதியத் தமிழர்கள் சிலோன் செட்டியார்கள் மலாய்க்காரர்கள் ஜாவாக்காரர்கள் ஆங்கிலோ இந்துதியர்கள் என்று பல இனத்தவர்களும் குடியிருந்தனர்.

எல்லாத் தரப்பையும் சேர்ந்த தமிழ் பசேம் பிள்ளைகள் விஜயரத்தினத்தில் படித்தனர். முதலாம் வகுப்பு முதல் 12 ஆம் வகுப்பு வரை படிக்கும் எல்லா மாணவர்களும் வளெளிக் கிழமை காலையில் அரசமரத்தைத் தாண்டி பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்று சிவபுராணம் பாடவோம். என்னுடைய வகுப்பில் படித்த கிறிஸ்தவ முஸ்லிம் பிள்ளைகளும் சிவபுராணம் பாடாவிட்டாலும் வளெளிக் கிழமை உலாவில் கலந்துகொள்வார்கள்.

கோயிலிருந்து திரும்பும்போது இளம் சிவப்பு நிறத்திலிருக்கும் அரச இலகைக் கொளுந்துகளை எப்படியாவது பறித்துக்கொண்டு வந்து விடுவோம்.

அதனைப் புத்தகத்துக்குள் பத்திரப்படுத்தி யாருடையது வாடாமல் வதங்காமல் பாடம் பண்ணப்படுகிறது என்று நாங்கள் போட்டி போட்ட காலத்தில் போராட்டம் மீர்க்கம் அடந்த திருக்கவில்லை. போரின துயரங்களும் கொடூரமும் தாக்காத மனமையான அரச இலதை தளிர்களாகவே அப்போது குழந்தைகள் இருந்தனர்.

அந்த அரச மரத்தடியில் ஒரு நாகர் இருந்தார். அவருக்குத் தினமும் பிசை நடக்கும். பிசை வகைக்கும் மரமாக இருந்தாலும் மரத்தைச் சூற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த கும்பு பொதுத் திண்ணையாகவே இருந்தது. அங்கு பிச்சையெடுப்பார்கள், விளையாடும்வர்கள், காதல் செய்வார்கள், வயெயிலுக்கு ஓய்வெடுப்பார்கள். என்னென்னவோ நடக்கும். கொலை கட்டவும் நடந்திருக்கிறது.

மாதா கோயில் பக்கத்தில் குடியிருந்த ஒருவர் விஷம் குடித்து விட்டு அங்குதான் சத்தெழுப்பினார். எத்தனையோ கதைகள் இருந்தாலும் எங்கள் ஊர்க்காரர்களுக்கு முக்கியமாக கடற்கரையைத் திரும்புகாரர்கள் எல்லாருக்கும் மிக அன்னியமோன யமானதாக இருந்தது அந்த அரச மரம். பள்ளிக் கட்டடமோ டான்ஸ், டியூஷன் வகுப்புகளோ கோயிலோ மாதா கோயில் திருவிழாவோ எங்கே போவதென்றாலும் அரச மரத்தடியில் கட்டி அங்கிருந்துதான் கிளம்புவோம்.

மரத்தடியோடு பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போகும் ஒழுங்கை ஒன்று போகும். அரச மரத்திலிருந்து வலது பக்கமாகக் கொஞ்சதூரம் போனால் காளி கோயில். தவோலயம் பிறகு கட்சியில் மயான சந்திப்பில் கடற்கரையைச் சாலையே முடியும். இந்தப் பக்கம் மாரியம்மன் கோயில், பள்ளி வாசல் பிறகு வட்டச்சாலையே, அதைத் தாண்டினால் மீன் சந்தை பிறகு கடற்கரையை வந்துவிடும். நீர்க்கொழும்பு கடற்கரையைத் தியின் கம்பீரமான தலைவன் போல கிளைவிரித்து நின்றிருந்த அந்த மரத்தில் எழுதப்படாத ஏராளமான வரலாறுகள் பதியப்பட்டிருந்தன.

இன்னமும் நினவிரும்புகிறது. 1981 இல் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் அந்த ஊரில் தீவிரமடைந்தபோது அரச மரத்தடியைத் தாண்டி கலவரம் வரவில்லை. அப்போது அமெதிக் கொடி ஏந்திய அரச மரம், அடூத்து வந்த ஆண்டுகளில் வட்டை, கொலை, எரிப்பு எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாகவும் நின்றது. அந்த மரத்தடியில் போராட்டத்துக்கு எதிராக கும்புக்கொடி தடுக்கினார்கள். போராட ஆள் சேர்ப்பும் நடந்தது.

எத்தனை இருந்தென்ன, கடற்கரையைச் சாலையே விரிவாக்கப்பட்டபோது, நாகரை பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கொண்டு வந்ததுவிட்டு, பலநூறு ஆண்டுகளாக வரே விட்டு கிளை விரித்திருந்த மரத்தைச் சரித்துவிட்டார்கள். மரத்தை விட்டுவதும்

லசோக இருக்கவில்லை. இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது. 1986 மீ மாதம். மூதலில் நடசேன தான் மரத்தலை வட்டப் போனார். வட்டத் தொடங்கியதும்மே மரத்திலிருந்து பாம்புகளாக வரத்தொடங்கவும் பயந்து என்னால் முடியாது என்று வந்தவர், படுக்கையில் விழுந்துவிட்டார். மரம் வட்டவது அவருக்கு வாழைப்பழம் உரிப்பதைப்போல. அவரே முடியாது என்றதும் பிறகு பெரிய மிஷன்களைக்கொண்டு வந்து வட்டினார்கள். மரத்தடியில் ஒருபுத்தர் இருந்திருந்தால், ஒருவளே மரத்தலை அப்படியே விட்டு விட்டு, அதைச்சுற்றி ஒரு வட்டப் பாதையையோ, சாலையை சந்திப்பையோ அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும். என்ன செய்வது...? புத்தரைப் பற்றி யாரும் யோசிப்பதற்கு முன்னர் காரியம் நடந்து விட்டது.

மரம் வட்டப்பட்டதில் ஊர்க்காரர்கள் எல்லாருக்கும் ரொம்ப வருத்தம். திருவில் வட்டிப் போடப்பட்டிருந்த மரத்திலிருந்து ஒற்றைத் தளிரைக்கூட எவருக்கும் பறிக்கத் தோன்றவில்லை. அவ்வளவு சோகம். சில நாட்களுக்கு ஊரே துக்கம் காத்தது. மரத்தலை வட்டியதால் நாட்டுக்கே கட்ட காலம் வரப்போவதாக வயதானவர்கள் சிலர் அப்போது சொன்னார்கள்.

மரம் சரிந்த பிறகு அந்த ஊரே மாறிவிட்டது. 90 களில் உக்கிரமான தாக்குதல்களால் காலம் காலமாய் அந்த ஊரில் வாழ்ந்த பல சனங்கள் ஊரைக் காலி செய்துகொண்டு கிளம்பி விட்டன. விமான நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கடற்கரையோர நகரம் என்கிறதாலும் தலநகர் கொழும்புக்கு அடுத்திருப்பதாலும் பிரச்சினைகளோடு நகரின் வளர்ச்சியும் தொடரவே செய்தது. ஹோட்டல்கள், உல்லாசத்தளங்கள் பெருகின. வளையிடுக்காரர்களாலும் சுற்றுப் பயணிகளாலும் நிறைந்திருக்கும் நீர்கொழும்பு அடையாளம் தெரியாமல் மாறிவிட்டது என்கிறார்கள்.

மலர் டீச்சர் போன ஆண்டுகூடான் மூதல் மூதலாக இலங்கைச் சுற்றுலா போய் வந்தார்.

பயமில்லாமல் பலர் இப்போது இலங்கை போய் வருகிறார்கள். மலர் போன்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்ப்பதற்காகவே இலங்கைக்குப் போகிறார்கள்.

சிங்கப்பிரிலையே நான்கு தலமுகைகளாக வாழும் இந்தியத் தமிழரான மலருக்கு இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றி அவ்வளவாகத் தெரியாது என்றாலும், உரிமைக்குப் போராடும் தமிழன் என்ற அபிமானமும் அவர்களின் துயரத்தில் அனுதாபமும் கொண்டிருப்பவர்.

வடமாகாணத்துக்குப் போகும்; வழியில் அசோக மன்னரின் மகள் சங்கமிதர் என நடத்தாகச் சொல்லப்படும் அநுராதபுரத்திலுள்ள பல ஆயிரமாண்டு பழமையான

அரச மரத்தபைப் பார்த்து வணக்கம் செய்து விட்டுத்தான் போனார் மலர்.

விசாக தினத்தில் புத்தர் கோயிலுக்குப் போகும் அவருக்கு புத்தர் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை. கல்யாணமாகி பல வருஷம் கழித்து தாய்லாந்தில் நான்கு தலை புத்தரிடம் வழிபாடு செய்த பிறகு அவருக்குப் பிள்ளை பிறந்தது. அதனால் இலங்கைக்குப் போவதாக முடிவெடுத்ததுமே, யாழ்ப்பாணத்துடன் அநுராதபுர அரச மரமும் கண்டி புத்த விகாரையும் கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆர்வத்துடன் ஏற்பாடுகள் செய்தார்.

ஆனால், அநுராதபுரத்திலிருந்து வடக்கு நோக்கி போனபோது பாதையெங்கும் புதிது புதிதாக முளைத்திருந்த அரச மரங்கள் அதுவும் போரில் மடிந்த தமிழர்கள்கு எழுப்பப்பட்ட நடிகர்களை இடித்துக்கொண்டு கிளை விட்டிருக்கும் அரச மரங்கள் மலருக்குள் இருந்த ஓர் அமையகைக் காலத்தைவிட்டது.

எப்படி இலங்கைத் தனீ ரகைக் குப்பிப்பவர்கள் அவருக்கு ஆகாதவர்களாகத் தெரிகிறார்களோ... அப்படியே அரச மரமும் அவருக்கு ஆகாததாகி விட்டது.

சுவாதிபிரிட்ஜ் ரோடு மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம் நானும் மலரும் பிள்ளையாருடன் அரச மரத்தையும் சேர்த்துத்தான் இதுநாள் வரையில் சுற்றியிருக்கிறோம். அங்கயும் மலர் தொடர்பில் கட்டியிருக்கிறார்.

சில மாதங்களுக்கு முன் மலருடன் மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் போனபோது பிள்ளையாரை வணங்கியதும் மரத்தடியில் இருக்கும் நாகருக்கு கும்பிடு போட்டுவிட்டு “பிள்ளையாரசைச் சுற்றத் தவேயில்லை, அம்மனைச் சுற்றினாலே போதும்... வா...” என்று கிளம்பிவிட்டார்.

“பிள்ளையார் மீது கோவமா...? அரச மரம் மீது கோவமா...?” எனக்கேட்டதற்கு முதலில் கண்ணீர்தான் மலரிடம் இருந்து புதிதாக வந்தது. பிறகு சாமி கும்பிட்டு முடித்து, மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது சொன்னார், “முன்னெல்லாம் அரச மரத்த பார்க்கிறப்பல்லாம், அதை சுத்தியதால் பிறந்த என் மகன்தான் நனைப்பனே இப்ப அதுக்கடியில் கால காலையா புதகை கப்பட்ட உசிர்கள் நனைவாக்கு வருது.”

அதன் பிறகு அரச மரம் பற்றி மறந்தும் நான் மலருடன் பசியதில்லை. இப்போது

அரச மரம் எங்கள் முன் வந்து நிற்கிறது.

“இந்த மரத்தடியில் ஒரு புத்தர் இருக்கிறார் பார்த்தீர்களா சார்...? பார்க்கச் சீன புத்தர் மாதிரிதான் இருக்கிறார். இந்தப் பக்கத்தில் நடக்கிற கட்டுமானப் பணிகள் ல்ல தாய்லாந்து, சிநீ லங்கா, மியன்மான்னு பல நாட்டு ஊழியர்களும் வலை செய்விறாங்க. அவங்களோ அல்லது சூற்று வட்டாரத்தில் கூடியிருப்பவங்களோ இந்த புத்தரை வசைசிருக்கலாம். யாராவது ஒருத்தர் தொடங்கி வசைசா போதும். பிறகு ஊதுபத்தி, பி, பழம், படையலன்னு தன்னால தொடரும்” - என்று சன்னலிடே அரச மரத்தைப் பார்த்தவாறே பரோசிரியரிடம் மலர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது வாசலில் நின்ற பணியாளர், அறையுத்தம் செய்ய மீண்டும் அனுமதி கேட்டார். நாங்கள் வந்ததிலிருந்து நாலாந்து தடவகைகள் கேட்டு விட்டார்.

“சரி... செய்யுங்கள்...” என்று அவரை உள்ளே விட்டோம்.

இருபதுகள் மதிக்கத்தக்க அந்தப் பெண் பார்ப்பதற்கு இந்திய நாட்டவர் போலிருந்தாலும், அவரது பாவனைகள் இந்தியர் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாததாக இருந்தன. அவருக்குத் தமிழ் தெரியக்கூடும் என்ற அனுமானத்தில் நானும் மலரும் அமையானோம்.

“இங்க அரசாங்கத்தினர் அனுமதியில்லாம இப்படிப் பொது இடத்தில் வழிபாட்டு இடங்களை அமைக்கிறது கூற்றில்லையா...?” என்று கேட்டபடி பரோசிரியர் மீண்டும் பச்சை ஆரம்பித்தார்.

“கூற்றம்தான். என்றாலும்... அடர்ந்து வளர்ந்த பெரிய மரமா இருந்தா, சீன, இந்தியக் கடவுள்கள் கூடியேறுவது காலம் காலமாகவே நடக்கிறதுதான். ஆனா, என்ன மரம் நிற்கிறது முக்கியமில்ல...” எனச் சொன்ன மலர் மலேமும் விளக்கினார்.

“பெரிய மரங்கள் ஏராளமா இருந்தாலும் மரத்துக்குக் கீழே சாமி வசைச்சுக் கும்பிடுறது இப்ப அவ்வளவா இல்ல. அதோட அப்ப அபிச்சு ஊத்திற மழையில் மரங்க வரேரோட சாயஞ்சு விழுறபோது அங்கயிருக்கும் சாமிகளும் சதேமாயிடும்.”

“அப்படித்தான் போன வருஷம் ஒரு மழையில் தகைகாவில் அப்பர் வெல்ட் ரோடும் முனையிலிருந்த ஒரு பெரிய மரம் வரேரோட சாயஞ்சுது. அந்த மரத்துக்குக் கீழே ரொம்ப காலமா இருந்த சீன சாமி அதில் சதேமாயிட்டார்.

“மரத்தடி சாமி நாலு நம்பர் கொடுக்கிறது போன்ற அற்புதங்கள் சயெ்தால், ஏதாவதொரு காரணத்துக்காக அவரை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டி வந்தாலும் எப்பாடுபட்டாவது அவரைப் பாதுகாப்பார்கள். வேறு மரத்தடியில் கோயிலில் அல்லது எங்காவது குடியிறேறி விடுவார்கள்.”

மலர் சற்று நிறுத்தியதும் மெத்தை உறையை மாற்றிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பிணை, “இந்த ஊருக்கு வந்து நாலு வருஷத்துக்குப் பிறகு இப்பதான் என்கண்ணில் அரச மரம் பட்டிருக்கு” என்றார். எங்கள் உரையாடலை அப்பிணை கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். கைகள் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவரது கண்கள் லசோக மிடியிருந்தன. கனவாலகத்தில் இருப்பவர் போல எங்களைப் பார்க்காமலேயே தன்பாட்டில் பசினார்.

“அரச இலை பக்க அமதியா இருக்கும். நாங்கலெல்லாம் அரச இலையைப் பறிச்சு புத்தகத்துக்குள்ள வச்சுக்குவோம். நான் புகமர்க்கா வச்சுக்குவனே. பச்ச இலை வாசனையும் எனக்குப் பிடிக்கும். வாபின இலை வாசனையும் பிடிக்கும். எங்க நாட்டில் நிறைய அரச மரம் இருக்கு. அந்த மரத்துக்குக் கீழ் உக்காரந்தா தாய் ஏக்கம் வரும் என்று சொல்லுவாங்க. அந்த மரம் அப்பி ஆறுதலா இருக்கும்....”

“நீங்க எந்த நாட்டில் இருந்து வந்திருக்கீங்க அம்மா. நல்லா தமிழ் கதைக்கறீங்க.....?” என்று பரோசிரியர் கேட்டதும், அதற்காகவோ காத்திருந்தவர்போல் சட்டென்று எங்கள் பக்கம் திரும்பிய அந்தப் பிணை, படபடவென்று கொட்டத் தொடங்கிவிட்டார்.

“பர்மா - மியன்மார். நாங்க தமுளா நல்லா பசேவோம், படிப்போம். தமிழ் காரங்கதான் நல்லா படிக் கிறவங்க. கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறவங்க. ஆனா எங்கள் மதிக் கமாட்டான். யுனிவர்சிட்டில் இடம், நல்ல வேலை, எதுவும் கொடுக்க மாட்டான். அந்த நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்திருந்தாலும் தோலு பார்ப்பான்....”

“உங்களாக்கு அரச மரம் பிடிக்குமா....?” மலர் இடமெறித்தார்.

“சுலியா அதான் ‘மு’னாங்களாக்குதான் ஆகாது. இந்து வீட்டுக்கோயில், புத்த வீட்டு சாமிப்பாங்க. அங்க அரச மரத்துக்குக் கீழ் பிள்ளையார் இருக்கும். சிவன், முருகன் சாமிகளும் இருக்கும். அமதியா சிரிச்சபடி புத்தர் நிறைய

இருக்கும். இடவசதியில்லாம இருந்தா சின்னதா ஒரு மடேகை கட்பியிருப்பாங்க. அரச மரத்தோட பரிய புத்த கோயிலங்க எல்லாங் கட்பியிருக்காங்க. ம்... முன்னயில்லாம் இப்படியில்ல. அங்க அங்க கொஞ்சம் கொஞ்சம் இருக்கும். இப்பதான் ரொம்ப மோசமாயிட்டது. 'மு'னாங்கதான் ரொம்ப பாவம். அவங்களுக்குத்தான் ரொம்ப கஷ்டம்... இலகெக்ஷன் வருது. இனி என்ன நடக்கப்போகுதோயசேுவே..." என்று சிலுவை போட்டபடி அழுகுத்துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு அந்தப் பண்ணை வளியில் நடந்தார்.

சன்னல் அருகே சனென்று அரச மரத்தசை சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் பரோசிரியர். பிறகு சொன்னார்

“இந்தப் புத்தர் சிரிக்கவேயில்லை.”

பதிவுகளுக்கு அனுப்பியவர்: மூருகப்பதி letchumananm@gmail.com